

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' Ματθαίου (Ματθ. η' 28-34, θ' 1)

9 Ιουλίου 2017

Πολλοί δε θέλουν να αναγνωρίσουν την ύπαρξη του διαβόλου. Αυτή είναι η τέχνη του και η πονηριά του. Σπέρνει αμφιβολίες στο νου και τις ψυχές των ανθρώπων. Κλονίζει την πίστη τους στο Χριστό και την Αγία Γραφή. Εμπνέει λογικοφανή επιχειρήματα, για να πείσει πως όσα λέγονται γι' αυτόν είναι παραμύθια και φαντασιώσεις. Αποτέλεσμα να δέχεται και να προσπαθεί ο άνθρωπος να πιστέψει πως δεν υπάρχει διάβολος. Ότι είναι δημιούργημα της ανθρώπινης σκέψης και αδυναμίας ο Σατανάς. Οι αμαρτωλές επιθυμίες, τα αποπήματα, οι αδυναμίες, τα πάθη που αναστατώνουν την ψυχή συμμαχούν, συνήθως, σ' αυτή την ιδέα. Η παραδοχή του πονηρού δε συμφέρει σε αυτόν που θέλει όλα να τα δικαιολογεί και επιθυμεί να ικανοποιεί κάθε αμαρτωλή του διάθεση. Μαζί με το διάβολο, διαγράφει και την κόλαση και την πίστη στο Θεό και στην Εκκλησία και την ηθική. Αν κρατά την υποταγή στο νόμο, είναι γιατί δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. Ο νόμος, το κράτος επιβάλλεται. Αλλά, αυτός έχει κίολας απαλλαγεί από την ιδέα του Σατανά και της αμαρτίας, ελεύθερο πνεύμα πιά, θεωρεί καταναγκασμό και καταπίεση κάθε κοινωνικό θεσμό. Θέλει να σπάσει τα δεσμά και πανελεύθερος να στήσει τον εαυτό του σαν είδωλο λατρευτικό. Να κάνει ό,τι θέλει, ό,τι τον παρορμούν τα ένστικτα και η κακία του, δίχως περιορισμούς. Χωρίς να υπολογίζει τους άλλους. Νομίζει πως τότε θα είναι παντοδύναμος και θα νοιώσει απόλυτη ικανοποίηση.

Γιατί το έργο του Σατανά είναι τούτο ακριβώς. Να πείθει τον άνθρωπο πως δεν υπάρχει, ούτως ώστε, στη συνέχεια, να κυβερνά τη ζωή του αυτός. Να τον βεβαιώνει πως είναι ελεύθερος από κάθε ιερό και όσιο, για να τον κάνει δούλο

δικό του και να τον σύρει σε κακοτοπιές, που θα τον κατεβάσουν στου αλόγου ζώου το επίπεδο, στη φθορά και την καταστροφή. Ότι γίνεται με τις ταλαίπωρες εκείνες υπάρξεις, τους δαιμονιζόμενους, συμβαίνει και σε κάθε περίπτωση που επικρατεί ο διάβολος. Αυτό είναι η επιδίωξη και το κατόρθωμά του. Να παρουσιάζει το κακό για καλό, το άσχημο για ωραίο, το πονηρό για αφελές, το ανήθικο για αγαθό, την παρανομία για δικαίωμα, τη δουλεία και την καταδυνάστευση για ελευθερία. Κλονίζει την πίστη για τη σημασία κάθε αξίας. Με συλλογισμούς και με πνευματικά μέσα πείθει πως πνεύμα δεν υπάρχει. Ότι το παν είναι η σάρκα, η ύλη. Μόνο ό,τι ικανοποιεί αυτά έχει αξία. « Φάγωμεν, πλώμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν». Μηχανεύεται παντοίους τρόπους για να διαλύσει τους δισταγμούς, για να περιπαίξει τη σύνεση, για να διαστρεβλώσει την αλήθεια.

Το περίεργο, αλλά και τραγικό, συγχρόνως, είναι πως ο άνθρωπος ασυλλόγιστα παραδίνεται στις σκέψεις και τα τεχνάσματά του, σαν να του έλειπε ο νούς. Πολλές φορές χωρίς αντίσταση. Έτσι, αυτός που θεωρεί ότι κάθε ιδανικό και κάθε πίστη είναι πρόληψη, γίνεται δούλος σε παιδαριώδεις αντιλήψεις και υποτάσσεται στα κατώτερα ένστικτα. Ελεύθερος από το πνεύμα υποδουλώνεται στη σάρκα και τις απαιτήσεις της. Έχει όλη την ευχέρεια να δει τη βασιλεία του Θεού να εγκαθίσταται στη γη, να ζήσει σε ένα πραγματικό επίγειο παράδεισο, και προτιμά να βασιλεύει ο Σατανάς στη ζωή του και να γίνεται η γη θέατρο πολέμων, διαφθοράς, πόνου και δυστυχίας. Καταργεί το Θεό σαν με την απόφασή του να παύει πλέον να υπάρχει Εκείνος. Αγνοεί τον διάβολο σαν με το να μη δέχεται την ύπαρξή του, να έχει κιόλας εξασφαλίσει την ανυπαρξία του. Πόσο ανόητος γίνεται ο άνθρωπος!

Αλλά, ευτυχώς, υπάρχει ο Θεός. Ο Θεός της αγάπης. Πατέρας στοργικός και ανεξίκακος. Ο Κύριος που θέλει « πάντας ανθρώπους σωθήναι». Αυτός που

καταδιώκει τον πλανώμενο άνθρωπο και στις αμαρτίας τα σοκάκια και στο χείλος του γκρεμού ακόμη, για να τον σώσει. Σκοπός του η ευτυχία, η σωτηρία του δημιουργήματός Του. Βασιλιά και κυρίαρχο της δημιουργίας τον θέλει. Έτοιμος σε κάθε στιγμή να γίνει υπηρέτης του ανθρώπου. Κύριος και διάκονός του ταυτόχρονα. Σαν κύριος απαιτεί. Αλλά απαιτεί ό,τι είναι για το καλό μας, έστω και αν εμείς δεν το αντιλαμβανόμαστε.

Ως τότε θα κλείνουμε τα μάτια στην απέραντη αγάπη Του; Όπου και αν βρίσκεται ο καθένας μας, όσο και αν έχει υποχωρήσει στην αμαρτία, όσο και αν έχει συμβιβαστεί με του κακού το αίτιο, ας σηκώσουμε το βλέμμα προς το Χριστό. Είναι ο ελευθερωτής από του διαβόλου το κράτος, την τυραννία. Προς Θεού λοιπόν! Ας πάψει αυτό το ολέθριο κακό και να παραδίνει ο ένας τον άλλο στο διάβολο. Με πόνο, με πόθο και διάθεση ολόψυχη, με απόφαση να αλλάξουμε πορεία, με εμπιστοσύνη παιδιού προς πατέρα ας απευθύνουμε στον Κύριο τη σωστική επίκληση: « Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς...ρύσαι ημάς από του πονηρού».

Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μπακόπουλος